

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj S1 3 U 017350 16 Uvp
Sarajevo, 19.04.2016.godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija dr.Branka Moraita, kao predsjednika vijeća, Mirsade Džindo i Zvezdane Antonović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Radenke Luković, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „ Borba protiv korupcije u BiH“ – Transparency International Bosne i Hercegovine, Gajeva 2, Banja Luka, zastupan po Djikić Emiru, Predsjedavajućem Odbora direktora, protiv rješenja broj:A-I-188/14 od 15.08.2014.godine, tuženog Tužilaštva Bosne i Hercegovine, u. Kraljice Jelene br.88, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu za preispitivanje sudske odluke-presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3U 017350 14 U od 07.01.2016.godine, na nejavnoj sjednici, održanoj dana 19.04.2016. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U**Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.****Obrazloženje**

Presudom vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine, broj i datum navedeni u uvodu, odbijena je tužba kojom je traženo poništenje rješenja tuženog broj : A-I-188/14 od 15.08.2014. godine, a kojim je odbijena kao neosnovana žalba na rješenje za pristup informacijama koju je podnio Transparency International Bosne i Hercegovine.

Prvostepenim rješenjem tužene odbijen je zahtjev za pristup informacijama koji se odnosio na dostavljanje informacije o tome da li je Tužilaštvo BiH postupalo u slučaju podnešenog izvještaja od strane Agencije za istrage i zaštitu BiH u toku 2007. godine, protiv
za ratne zločine izvršene na području Općine Lukavac tokom 1992. godine.

Protiv presude Vijeća za upravne sporove Suda BiH, tužitelj je blagovremeno podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke (u daljem tekstu zahtjev), radi povrede Zakona Bosne i Hercegovine i povrede pravila postupka.

U zahtjevu tužitelj ističe kako tuženi organ nije naveo niti jedan valjan razlog zašto je šteta da javnost bude upoznata sa informacijom da li je Tužilaštvo postupilo po izvještaju SIPA-e , te u kojoj fazi se nalazi navedeni predmet što znači da nije sproveo test

- javnog interesa i razmotrio okolnosti koje su bile važne za donošenje odluke. Smatra da tuženi uopšte nije primjenio član 5. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, odnosno nije utvrdio izuzetak od objavljivanja informacije kako bi nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. Zakona i utvrdio da objavljivanje informacije nije od javnog interesa. Navodi, da se razlozi za odbijanje pristupa informacijama moraju temeljiti na Zakonu o slobodi pristupa informacijama BiH, koji je lex specialis i koji je tuženi organ bio u obavezi da primjenjuje u konkretnom slučaju, a ne na odredbama člana 11. Zakona o Tužilaštvu BiH. Smatra da pobijana presuda toleriše kršenje Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, kao i kršenja člana 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama, koji predviđa da svako ima pravo na slobodu izražavanja, te da ovo pravo uključuje slobodu mišljenja i slobodu primanja i prenošenje informacija i ideja, bez mlješanja javne vlasti i bez obzira na granice, te da pravo na pristup informacijama u određenim slučajevima može biti ograničeno samo na zakonom predviđen način, korištenjem propisanih pravnih mehanizama, a nikako sam ona osnovu diskrecione ocjene javnog organa bez sprovođenja testa javnog interesa, te se poziva na presudu Evropskog suda za ljudska prava broj : 37374/05 . Predlaže da Apelaciono vijeće uvaži zahtjev za preispitivanje sudske odluke i poništi presudu od 07.01.2016. godine i predmet vrati na ponovno razmatranje i odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev, tužena je predložila da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Vijeće Apelacionog odjeljenja Suda Bosne i Hercegovine je ispitalo pobijanu presudu shodno odredbi člana 53. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj :19/02, 87/07, 83/08 i 74/10) u granicama zahtjeva pa je odlučilo kao u izreci iz slijedećih razloga :

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Apelaciono vijeće nalazi da se pobijana presuda zasniva na pravilnoj primjeni Zakona i da nisu povrijeđena pravila postupka.

I po shvatanju Apelacionog vijeća, pravilno je Vijeće za upravne sporove ovog Suda zaključilo da su tražene informacije povjerljive prirode, kako je to i tuženi utvrdio pozivom na odredbe člana 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Prema stanju spisa proizilazi da je tuženi utvrdio da bi se otkrivanjem tražene informacije, moglo očekivati izazivanje značajne štete po zaštitu procesa donošenja odluka, iz kojih razloga je utvrđen izuzetak od objavljivanja tražene informacije, jer se u konkretnom slučaju radi o povjerljivim podacima, koji su kao takvi definisani posebnim propisom, odnosno Zakonom o Tužilaštvu BiH. Tužitelj pogrešno smatra da tuženi nije uopšte primjenio član 5. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik BiH“ broj : 28/00, 45/06, 102/09, 62/11 i 100/13), kako bi u smislu člana 9. istog Zakona utvrdio da objavljivanje informacije nije od javnog interesa, jer iz sadržaja pobijanog rješenja proizilazi da je Tužilaštvo, upravo postupajući u smislu navedenih odredbi, obavilo ispitivanje javnog interesa u smislu navedenih odredaba u konkretnom predmetu i u vezi s funkcijom Tužilaštva BiH, te da su uzete u obzir sve činjenice i okolnosti, na osnovu čega je ocjenjeno da tražena informacija spada u kategoriju izuzetaka od slobodnog pristupa informacijama, i da objavljivanje traženih informacija nije u javnom interesu, te da bi sa njenim objavljivanjem postigla veća šteta nego društvena korist. Utvrđeno je da se tražena informacija odnosi na konkretan krivični predmet, i da se kao takva ima tretirati na poseban način, a u skladu sa odredbama Zakona o krivičnom postupku u BiH. Tužitelj

• pogrešno smatra da je Sud pogrešno primjenio materijalno pravo, kada je svoju odluku temeljio na odredbama člana 11. Zakona o Tužilaštvu BiH. Naime, članom 11. stav 1. Zakona o Tužilaštvu BiH („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine „broj 49/09) je predviđeno da Tužilaštvo putem sredstava informisanja i na drugi način obavještava javnost o pojavama i problemima od općeg značaja koje je zapazilo u svom radu, a stavom 2. da Tužilaštvo, u granicama i u skladu s interesima postupka, može obavještavati javnost i zainteresirana lica i o pojedinim predmetima u kojima postupa. Dakle, iz navedene odredbe proizilazi da Tužilaštvo BiH MOŽE, ali i nemora obavještavati javnost i zainteresirana lica i o pojedinim predmetima u kojima postupa, što je, ovdje upravo slučaj, jer je tužitelj upravo tražio dostavljanje podataka, odnosno informacije koja se odnosi na konkretan krivični predmet. Kada se ova odredba dovede u vezu sa odredbom člana 5 i člana 6. Zakona o slobodi pristupima informacijama u Bosni i Hercegovini, onda jasno proizilazi da je tužena, upravo koristeći se svojim ovlaštenjima iz navedenih odredaba, utvrdila izuzetak od objavljivanja tražene informacije. Dakle radi se o podacima za koje je Zakonom utvrđen izuzetak od objavljivanja, a članom 9. je samo predviđena mogućnost nadležnog javnog organa (u ovom slučaju tuženog), da objavi traženu informaciju bez obzira na utvrđeni izuzetak u smislu člana 6, 7 ili 8., ako je to opravdano javnim interesom i uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koji mogu proistići iz toga. Tuženi je ispitao javni interes u smislu člana 9. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH, i utvrdio da objavljivanje traženih informacija nije od javnog interesa, te da bi u konkretnom slučaju moglo prouzrokovati štetu značajno veću od koristi, jer se zahtjev odnosi na podatke koji se odnose na krivični postupak, konkretan predmet, čije bi otkrivanje moglo imati štetne posljedice i uticati negativno na svako sprječavanje i otkirvanje kriminala.

Neosnovano se u zahtjevu ukazuje i na povredu člana 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama, jer iz navedenih razloga proizilazi da je osnov za odbijanje zahtjeva bio propisan zakonom, da je utvrđeno da je isto težilo ispunjavanju legitimnog cilja i da je bilo neophodno da bi se ti ciljevi postigli, jer je pravo države da primjenjuje zakone koje smatra potrebnim da bi nadzirala pristup informacijama u posjedu javnih organa u skladu sa opštim interesom. Stoga u skraćivanje tužitelju prava u skladu sa važećim zakonskim odredbama u postupku pristupa informacijama nedovodi do povrede prava navedenih u tužbi.

Obzirom na iznesene razloge Apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine je zahtjev za preispitivanje sudske odluke ocijenilo kao neosnovan, pa ga je odbilo primjenom odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine (Službeni glasnik BiH, broj 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

Zapisničar
Radenka Luković

